

Arrest

nr. 247 605 van 18 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en geboren op 01/10/1997 in Bagdad (Centraal-Irak). U bent geboren als sjiitische moslim maar besloot u te bekeren tot het christendom in 2015. U was toen op bezoek in Erbil, (Koerdische Autonome Regio - KAR), en geraakte aan de praat met een christelijke kapper, genaamd R.. De ramadan was bezig op dat moment en R. vertelde u dat hij mee vastte uit solidariteit met de moslims. Dit idee raakte u en u begon vanaf dat moment exponentieel geïnteresseerd te geraken in het christendom. Desondanks het feit dat u voordien nooit een actief praktiserende moslim was, wou u zich wel ver verdiepen in het christendom. U begon menig boeken te lezen, filmpjes te bekijken en verschillende religieuze zaken in vraag te stellen.

U maakte de constante vergelijking tussen de islam en het christendom en in minder dan een halfjaar wist u zeker dat het christendom uw roeping was. Uw familie was hiervan op de hoogte en ging hier niet mee akkoord. Uw stiefvader, een machtige sjjiitische sheikh, tevens aangesloten bij een militie, tolereerde zulke zaken niet. U werd door hem vernederd, opgesloten en geslagen. Dit hield u niet tegen om verder onderzoek te voeren naar het christendom en zelfs naar de kerk te gaan. Uw broer kwam hier achter begin 2016 en uw moeder liet u weten dat het niet meer veilig was terug te keren naar huis. In februari 2016, nadat u twee weken bij uw tante verbleef, keerde u vervolgens naar huis terug om daar spullen, geld en documenten te gaan ophalen. Hier stond uw familie u op te wachten. Ze werden kwaad toen ze u zagen en ze verscheurden uw bijbel. Uw ooms bedreigden u met een geweer en wilden u doden daar ze ervan uitgingen dat u reeds bekeerd was. Uw tante was hier ook aanwezig en kwam tussen. U slaagde erin te ontsnappen via een dakraam en weg te lopen naar uw tante haar huis. Hier dook u tien maanden onder. In november 2016 werd u verstoten door uw stam en vogelvrij verklaard. In die periode zou R. u hebben opgebeld om te zeggen dat hij zou vluchten naar Turkije met zijn gezin en dat u mee kon gaan. U nam deze kans en vluchtte in december 2016 weg uit Bagdad naar Erbil. Op 28 december 2016 verliet u Irak en u reisde illegaal naar Turkije. In Turkije bekeerde u zich tot het protestantisme. U werd gedoopt in een kerk in Samson op 2 juni 2018. U kon echter niet in Turkije blijven omdat uw broer u achterna gereisd was naar Turkije en omdat uw naam verried dat u ooit een moslim bent geweest. U zou nooit een normaal leven als christen kunnen opbouwen in Turkije. U vluchtte weg uit Turkije op 22/07/2018 en ging via Istanbul naar Griekenland. Vanuit Griekenland vluchtte u verder naar België. Hier vroeg u internationale bescherming op 18 februari 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: aanwezigheidsakte Arabische kerk in Lommel (origineel), stadsmagazine van Lommel (origineel), getuigschrift van Bijbelstudies in Turkije (origineel), uw Iraakse identiteitskaart (origineel), uw Iraaks nationaliteitsbewijs (origineel), de overlijdensakte van uw vader + de registratie (kopie), een document van uw stam betreffende uw verstoting (origineel), uw doopakte Turkije (origineel), een visitekaartje van een Turkse priester - (origineel), verzen uit de Koran (kopieën), een foto van de Iraakse identiteitskaart van uw verloofde (kopie), foto's van uw doopsel in Turkije (kopieën), foto's van R. en van een bezoek in Erbil (kopieën), foto's van uw stiefvader (kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde aan Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven nadat u zich bekeerd heeft tot het christendom. U werd verstoten door uw stam en vreest, ingeval van een terugkeer, door uw familie – u vreest voornamelijk uw stiefvader – dan wel uw stam, te zullen worden vermoord (CGVS3, p. 16).

Dient vooreerst te worden benadrukt dat de geloofwaardigheid, minstens de oprechtheid, van uw bekering sterk kan worden betwijfeld. Zo kunnen reeds vragen worden gesteld bij de manier waarop u in aanraking zou gekomen zijn met het christendom. U verklaarde dat u in aanraking kwam met het christendom toen u in 2015 naar Erbil (KAR) ging. U ging in 2015 meermaals op en af naar Erbil. Deze bezoeken waren plezierreisjes voor u, voornamelijk om alcohol te gaan consumeren in een andere stad, zo verklaarde u (CGVS3, p. 8). U ging hier telkens naar toe met de hulp van een vriend. Hij was namelijk chauffeur van een gasvrachtwagen die tussen Bagdad en Erbil circuleerde (CGVS3, p. 8). U verstopte zich telkens in zijn wagen en ging op die manier meermaals illegaal mee. Dat u in 2015 op die manier op en af reisde naar de KAR is echter weinig waarschijnlijk. Uit beschikbare informatie (zie informatie bijgevoegd aan blauwe map administratief dossier) blijkt immers dat heen en weer reizen tussen Bagdad en Erbil in 2015, onder de oorlogswoede van Islamitische Staat, niet zo vanzelfsprekend

was. Door de aanwezigheid van Islamitische Staat was de normale autosnelweg tussen Erbil en Bagdad enkel nog toegankelijk voor gewone auto's en niet meer voor trucks of vrachtwagens. De alternatieve banen waren moeilijkere landwegen en namen veel tijd in beslag. Daarnaast zouden er in 2015 een 40-tal checkpoints tussen Bagdad en Erbil aanwezig zijn. Dat u er in 2015 tweemaal in geslaagd bent illegaal, van Bagdad naar Erbil te gaan en verscheidene controleposten te passeren zonder enige problemen en u dit tevens "heel normale" reisjes vond, doet dan ook reeds de wenkbrauwen fronsen (CGVS3, p. 8). Dat u tijdens één van die reisjes dan in contact kwam met een christen die u nieuwsgiering maakte naar het christendom, kan bijgevolg ook reeds in vraag worden gesteld. Dit blijkt voorts ook uit volgende. Zo verklaarde u dat u tijdens een van uw bezoeken aan Erbil belandde op de kappersstoel bij ene R., een christelijke kapper. Tijdens uw bezoek zou hij openlijk over zijn religie zijn beginnen praten tegen u. Logischerwijs kan verondersteld worden dat R. eerst zou gepolst hebben naar uw religie, minstens uw eventuele loyaliteit ten aanzien van een andere religie, om zo een duidelijk zicht te krijgen op uw houding en een inschatting te kunnen maken van eventuele problemen voor hemzelf. Zeker gezien R. zijn verleden - hij belandde namelijk zelf in Erbil nadat hij zijn stad Mosul (Centraal-Irak) als christen uit vrees voor zijn leven moest ontvluchten naar aanleiding van de inval van Islamitische Staat (CGVS3, p. 10) - kan logischerwijs verwacht worden dat hij toch heel voorzichtig zou zijn en niet zomaar direct een gevoelig onderwerp als 'religie' zou aanhalen ten aanzien van u, een onbekende Arabische man.

Gezien, rekening houdende met bovenstaande, reeds gerede twijfel bestaat over de manier waarop u met het christendom in contact kwam, kunnen bijgevolg ook de nodige vragen gesteld worden bij uw uiteindelijke beslissing u tot het christendom, meer bepaald het protestantisme, te bekeren. Minstens kan aan **de oprechtheid** van uw keuze voor en bekering tot het christendom / het protestantisme getwijfeld worden. Dit blijkt eens te meer uit volgende.

U verklaarde meermaals gegrond en veelvuldig onderzoek gedaan te hebben naar het christendom en dit sinds uw eerste contact met R. in 2015. Hiermee rekening houdende is het dan toch opmerkelijk dat u, voor u in Turkije met het protestantisme in aanraking kwam, nog nooit over het verschil tussen het katholicisme en het protestantisme had gehoord (CGVS2, p. 18). Dit is geenszins aannemelijk indien u daadwerkelijk, zoals u beweert, sinds 2015 vanuit een oprechte interesse grondig onderzoek voerde en u informeerde over het christendom. Dienaangaande kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat ook vragen kunnen gesteld worden bij uw bewering dat u direct, na uw kennismaking met R., wist dat het christendom voor u de juiste religie was (zie CGVS1 p. 15). Nochtans omschreef u zichzelf als iemand die voordien niet met religieuze zaken bezig was. Dat u na uw contact met R. getriggerd was en mogelijks meer te weten wou komen over het christendom kan nog worden aangenomen. Dat u, iemand die voorheen niet met religieuze zaken bezig was, direct zou geweten hebben dat het christendom dan voor u de juiste religie was en dit zonder u voor het overige gedetailleerd te verdiepen in andere religies, mag eveneens verwonderen. U verklaarde hierbij enkel gelezen te hebben over de grootste strekkingen – hierbij mag het dan wel verbazen dat u voor Turkije nooit over het verschil tussen het katholicisme en protestantisme zou gehoord hebben (zie supra) - en van andere religies enkel de 'simpele zaken' te kennen. U verklaarde zich voornamelijk verdiept te hebben in de verschillen tussen de islam en het christendom (CGVS3, p. 13). Dat u zich, als niet religieus persoon, bij uw zoektocht gewoon zou beperkt hebben tot een studie van het christendom en niet eveneens gedegen onderzoek zou gevoerd hebben naar andere religies, is opmerkelijk. U voorts gevraagd naar de evolutie van uw gevoel ten opzichte van het christendom haalde u enkel een aantal verschillen aan met de islam. In concreto merkte u op dat christenen alcohol mogen drinken, varkensvlees mogen eten en slechts met één vrouw mogen trouwen (CGVS 1, p. 16). Los van het feit dat u compleet naast de kwestie antwoordde kunnen de door u aangehaalde verschillen toch verbazen. Er kan nochtans verwacht worden dat iemand die zich vanuit een oprechte overtuiging, en dit na veelvuldig onderzoek dat voornamelijk toegespitst was op de verschillen tussen de islam en het christendom (zie supra), wendt tot een nieuwe godsdienst en zijn initiële religie de rug toekeert diepgaandere elementen zou aanbrengen om het verschil tussen beide religies te duiden dan wat hij wat hij wel of niet mag eten en drinken. Ook uw uiteindelijke beslissing u tot het protestantisme te bekeren blijkt niet ingegeven vanuit een diepgaande overtuiging en weldoordachte keuze. Zo haalde u aan gekozen te hebben voor het protestantisme louter en alleen omdat R. u in contact bracht met een protestantse priester in Turkije (CGVS1, p. 18). Uw beslissing u tot het protestantisme te bekeren blijkt aldus ingegeven door een tweevoudig toeval, i.c. uw kennismaking met de christelijke R. en het feit dat hij u in Turkije naar een protestantse kerk bracht. Dat u zich bij zo'n belangrijke beslissing in uw leven zou hebben laten leiden door het toeval, is niet ernstig. U verklaarde bovendien nog dat het onderscheid tussen katholicisme en protestantisme eigenlijk voor u niet uitmaakt omdat jullie toch "allemaal dezelfde Jezus hebben", "Jezus u stuurt" en u evengoed naar de katholieke kerk zou kunnen gaan (CGVS1, p. 18; CGVS2, p. 18).

Dat u, die beweert een doordachte keuze te hebben gemaakt om u tot het christendom te bekeren, doch dan blijkbaar geen verdere stappen zette u grondig te informeren bij de keuze van de specifieke strekking waartoe u zich bekeerde, is weerom niet aannemelijk. Zeker gezien uw bewering dat u voorheen niet met religieuze zaken bezig was, kan eens te meer worden verwacht dat u uw eigenlijke keuze voor deze of gene strekking aan de hand van concrete elementen zou kunnen duiden en kan onderbouwen. Dit temeer gezien u blijkbaar op een paar maanden tijd de transitie maakte van een niet-praktiserende moslim naar een devoot christen.

Ook aangaande het protestantisme zelf blijkt u maar weinig overtuigend te kunnen vertellen. U gevraagd naar de basisprincipes van deze stroming, antwoordde u dat er geen zijn (CGVS2, p. 18). Uit de informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt de protestantse geloofsleer echter te steunen op de vijf sola's. U bleek voorts evenmin in staat in klare taal weer te geven wat het protestantisme eigenlijk betekent en u bleef zich in heel algemene termen uitdrukken wanneer u hiernaar gevraagd wordt. Zo verklaarde u dat u tijdens uw lessen over het protestantisme leerde dat "het christendom en de bijbel niet super simpel is en dat u per dag meer dingen ontdekte". Voorts verklaarde u dat "Jezus zich geofferd heeft voor u en dat u daarom 'iets' moest doen". Wanneer gevraagd werd naar belangrijke personen binnen het protestantisme antwoordde u "enkel Jezus, ik dien enkel hem". Wanneer gevraagd wordt wat het protestantisme inhoudt verklaarde u dat het louter "Martin Luther is die vraagt regels van de bijbel te volgen" en dat ook het hoofdprincipe van deze stroming "de bijbel volgen" is (CGVS1, p. 16; CGVS2, p. 18). Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat naast Martin Luther ook Johannes Calvijn en Huldrych Zwingli belangrijke rollen gespeeld te hebben in de leer van het protestantisme. Het steunen op de bijbel is een vooraanstaand principe van het protestantisme, maar zo zijn er nog een vijftiental waar u geen vermelding van maakte. Uw antwoorden over de inhoud van het protestantisme kunnen dan ook geenszins overtuigen van een diepe kennis hierover. Voorts mag het ook wel verbazen dat u zelf niet eens kan aangeven sinds wanneer u christen bent, minstens sinds wanneer u zichzelf zo ziet en voelt. Zo haalde u vooreerst aan dat u zichzelf reeds in februari 2016, u was toen nog in Irak, beschouwde als christen en u wees erop dat u ook in dat jaar uw christennaam, i.c. M., kreeg van R. zijn moeder (CGVS1, p. 12 & p. 16). Even later verklaarde u zich echter pas christen te voelen eens u in Turkije aankwam (CGVS1, p. 16). Ook tijdens uw derde gehoor verklaarde u dat uw gevoel er kwam nadat u Irak verliet, doch in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen merkte u dit keer ook op dat "de pagina van de islam" pas na uw vertrek uit Irak werd omgeslagen en uw zoektocht naar Jezus en het christendom aanvatte (CGVS3, p. 6). Nochtans verklaarde u eerder herhaaldelijk dat u reeds in 2015 grondig onderzoek verrichte, discussies voerde thuis en bezoeken bracht aan de kerk in Irak (CGVS1, p. 11). Dat u een dermate belangrijke verandering in uw leven niet precies kan duiden, zelfs niet eens kan aangeven of u zichzelf reeds christen voelde toen u nog in Irak was dan wel of dit gevoel pas later kwam na uw vertrek, is niet aannemelijk. Ten slotte verklaarde u nog steeds de Koran te lezen. U zou hiermee gestopt zijn ergens in januari 2020 (CGVS2, p. 19 en CGVS3, p. 19). Waarom u, die nooit praktiserend moslim zou geweest zijn, nooit enige affiniteit zou gehad hebben met de islam en sinds 2015 zou beseft hebben dat het christendom voor u de enige religie is, nog tot 2020 de Koran zou lezen is niet duidelijk. Voor zover u zou willen laten uitschijnen dat u de Koran nog las in het kader van een vergelijkende studie tussen de islam en het christendom, kan dan weer niet worden ingezien waarom u dan sinds januari 2020 plots stopte met de Koran te lezen.

*Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u niet heeft weten te overtuigen daadwerkelijk, zoals u beweert, **vanuit een oprechte overtuiging tot het christendom te zijn bekeerd.***

Dat u wel enige kennis blijkt te hebben omtrent het christendom en mogelijks omtrent deze religie enige informatie heeft verzameld via studie of via derden, wordt op zich niet betwist. Uw kennis weegt evenwel niet op tegen voorgaande opmerkelijke en pertinente bevindingen en kan dan ook geenszins bovenstaande appreciatie dat geen geloof kan worden gehecht aan, minstens de oprechtheid van, uw bekering omvormen.

Dat u aldus omwille van uw oprechte geloofsovertuiging Irak diende te verlaten en als bekeerde christen tot op heden uit vrees voor uw leven niet naar Irak zou kunnen terugkeren, kan gezien voorgaande, ook niet worden weerhouden.

De waarachtigheid van de problemen die u in Irak zou hebben gekend en, ingeval van een terugkeer, stelt te zullen kennen, kan bovendien sowieso niet worden weerhouden gelet op wat volgt.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat er geen geloof gehecht wordt aan het beeld dat u schetste van uw familie.

Zo claimde u dat u uit een conservatief en streng gezin komt en dat uw oom een machtig persoon is binnen de sjiiitische gemeenschap (CGVS1, p. 6). Hij werkt als assistent voor een van de agenten van de groot-ayatollah Ali al-Sistani (CGVS1, p. 8). Hij is bovendien een gerespecteerde sjeik (CGVS3, p. 15). Uw oom ging streng met u om, verplichtte u tot religieuze praktisering en mishandelde u wanneer u weigerde dit te doen (CGVS1, p. 11). U verklaarde daarentegen dan wel dat u reeds op jonge leeftijd besliste om zelf niet te praktiseren. Zo bad u nooit en zat u tijdens het gebed, als enige van het gezin, altijd apart (CGVS2, p. 14). U verklaarde dat uw ouders hoopten dat uw praktisering vanzelf zou komen maar dat ze u voor uw (niet-betrokken en a-religieuze) houding ‘zeker niet zouden vermoorden’ (CGVS2, p. 15). Dit spreekt reeds het kader van uw strikt religieus gezin compleet tegen. Dat u enerzijds stelde dat uw eigen huis als “een husseiniya” was en verklaarde dat uw oom u, middels geweld, dwong het geloof te praktiseren maar u dan anderzijds vrijgesteld was van één van de basisbeginselen van de praktisering van islam, namelijk bidden, en uw familie gewoon hoopte dat u zich op termijn zou vormen naar de strikte religieuze regels, is niet geloofwaardig (CGVS1, p. 11, p. 17, CGVS2, p. 15 & 17). Dat u zich zo openlijk zou hebben kunnen afzetten van de islam en religieuze praktijken binnen uw gezin, en dat dit blijkbaar ook door uw familie werd getolereerd, wijst er op dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij het beweerde strikt religieuze karakter van uw familie. Opmerkelijk is voorts dat u, ondanks het beweerde conservatieve karakter van uw familie, meermaals bewust een kerk ging bezoeken, dit omdat u het bezoek aan de kerk eenmaal “nodig had” (CGVS1, p. 17). Eens zo merkwaardig is voorts het gegeven dat u zelf besloot discussies aan te gaan met uw hardnekkige oom aangaande het christendom (CGVS1, p. 12). U verklaarde hierbij de confrontatie over dit onderwerp met hem te zijn aangegaan om hem eventueel ook nieuwsgierig te maken. Sterker nog, u dacht door uw mening rond het christendom aan uw familie te verkondigen dat zij u zouden kunnen helpen in uw zoektocht naar deze religie (CGVS1, p. 17). Terzelfdertijd, doch in strijd met wat u ‘dacht’ (zie supra), verklaarde u dan weer op de hoogte te zijn van de gesloten houding van uw familie ten aanzien van andere religies. Waarom u er dan van uitging dat u uw stiefvader, en bij uitbreiding uw familie, ook nieuwsgierig zou kunnen maken en van hen hulp zou kunnen krijgen bij uw zoektocht rond het christendom, is geenszins duidelijk. Dit alles betreft geen gedrag dat men zou verwachten van iemand die, zoals u beweert, uit een conservatief gezin komt waar de religieuze sjiiitische waarden en normen hoog in het vaandel worden gedragen.

Dient hier bovendien te worden aan toegevoegd dat u zichzelf ook tegenspreekt. Immers, uw stelling dat uw familie hoopte dat uw praktisering vanzelf zou komen en ze u zeker niet zouden vermoorden (zie supra en CGVS2, p. 15) druist volledig in tegen uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste gehoor waarbij u beweerde dat uw stiefvader u mishandelde en verplichtte tot religieuze praktisering (zie supra en CGVS1, p. 11). Dat u effectief omwille van uw afkeer van de islam zo hard zou zijn aangepakt door uw oom, wordt voorts ook door volgende bevinding tegengesproken. U verklaarde dat de situatie met uw oom reeds verslechterde nadat u, op jonge leeftijd, te weten kwam dat hij uw echte vader niet bleek te zijn (CGVS1, p. 11). Zo zou uw oom u sindsdien anders beginnen behandelen zijn en u bovendien meermaals mishandeld hebben (CGVS1, p. 11). Toch bleef u wonen bij uw familie. Pas nadat zij u in 2016 met een geweer bedreigden, dit omdat zij er van uitgingen dat u reeds bekeerd was, besloot u te vluchten naar uw tante (CGVS1, p. 12). Dat u uw woning niet eerder verliet noch hiertoe enige poging ondernam, is niet aannemelijk indien u daadwerkelijk in een dermate problematische en gewelddadige omgeving opgroeide, te meer gezien u bij uw tante een alternatieve woonoptie had (zie infra).

Ook volgende vaststellingen tonen aan dat uw beweringen aangaande uw conservatieve familie geen steek houden. Zo zou u verloofd zijn met een soennitische vrouw, en u verklaarde dat het u, met betrekking tot uw verloving, “niet zou interesseren” of uw familie er al dan niet mee akkoord zou gaan (CGVS3, p. 2). Even zo opmerkelijk is het feit dat u vrijwillig aan uw moeder liet weten dat u gedoopt zou worden in Turkije en dat zij zich ondertussen neergelegd heeft bij uw bekering (CGVS2, p. 9). Dat u verder ook aan uw familie liet weten dat u momenteel in België verblijft, desondanks uw verklaring net uit vrees voor hen weggevlucht te zijn, holt de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees verder uit (CGVS3, p. 7 en p. 13). Uit al wat voorafgaat blijkt dat u een beeld tracht te scheppen van uw familie dat niet strookt met de werkelijkheid. Dit doet reeds de nodige vragen rijzen bij uw gehele geloofwaardigheid en doet bijgevolg ook afbreuk aan de problemen die u in Irak zou hebben gekend.

Dit wordt voorts bevestigd door onderstaande. Zo verbleef u aanvankelijk, nadat uw moeder u gebeld had om u te waarschuwen dat uw broer u gezien had bij een van uw kerkbezoeken en dat het verstandiger was niet meer naar huis terug te keren, twee weken bij uw tante (CGVS1, p. 12). Ondanks de waarschuwing van uw moeder besloot u alsnog reeds na twee weken terug naar huis te gaan om spullen en geld te gaan ophalen.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich vooraf informeerde om te polsen of de kust wel veilig was. Dat u enerzijds direct op aanraden van uw moeder besliste niet meer naar huis terug te keren doch er anderzijds geen graten in zag om na amper twee weken gewoon naar huis terug te keren om spullen en geld op te halen, staak haaks op elkaar. Ook het vervolg van uw relaas lijkt weinig aannemelijk. Uw drie ooms stonden u bij uw ouderlijk huis op te wachten en verscheurden uw bijbel bij aankomst (CGVS1, p. 12). Ze wouden u aanvallen en bedreigden u met een geweer, ze dachten immers dat u reeds bekeerd was. U wist echter te ontsnappen en kon via het dakraam wegvluchten (CGVS3, p. 14). Dat u er in uw eentje gewoon in slaagde weg te vluchten, dit terwijl u onder schot werd gehouden en door meerdere mannen werd belaagd, en via een dakraam te ontsnappen, is reeds opmerkelijk. Dat u voorts probleemloos de woning van uw tante kon bereiken, dit na een tocht van een aantal uur te voet, mag ook verbazen (CGVS1, p. 12). U bent tevens niet op de hoogte of iemand u tijdens deze uren achtervolgd heeft (CGVS3, p. 15). Dat u ook na uw spectaculaire ontsnapping door niemand gezien of achtervolgd zou zijn, desondanks het feit dat u te voet door de stad, waar uw oom / stiefvader een gekende en vooraanstaande sjeik is en er aldus kan verondersteld worden dat u ook wel zou gekend zijn als zijn stiefzoon, liep, tart alle verbeelding. Vervolgens dook u tien maanden onder bij uw tante (CGVS1, p. 13). Dat u er bovendien bewust voor koos n t daar onder te duiken is voorts minstens een vreemde keuze te noemen. Uw tante is immers ook in Bagdad woonachtig is, en dit op slechts 20 minuten rijden van uw ouderlijk huis (CGVS3, p. 9). U stelde bovendien dat u met haar een enorm sterke band had en dat dit in het algemeen geweten was. Voorts blijkt dat uw tante tussenkam toen u na uw terugkeer naar huis in 2016 door uw ooms met een wapen werd bedreigd, waarmee ze uitdrukkelijk aangaf u te willen beschermen en inging tegen uw ooms (CGVS1, p. 12). Hiermee rekening houdende kan dan ook verondersteld worden dat u een minder evidente schuilplaats zou hebben gekozen, om zo elk risico eventueel ontdekt te worden te vermijden, indien u effectief, zoals u stelt, gevaar liep door uw oom en familie te worden gedood. Dit temeer daar u wel degelijk gezocht werd door uw oom – hij gaf zijn mensen de opdracht u te zoeken -  n u hiervan blijkbaar ook op de hoogte was (CGVS1, p. 13). Dat er vervolgens 10 maanden lang niets gebeurd is, niemand naar u is komen zoeken of naar u kwam vragen bij uw tante, is verder ook compleet onaannemelijk ingeval van een waarachtig relaas (CGVS1, p. 14; CGVS3, p. 11).

Dat u Irak overigens niet vroeger verliet en besloot nog 10 maanden onder te duiken, klemt voorts ook ten stelligste met uw beweerde vrees. U zou niet de kans gehad hebben eerder te vertrekken, dit bij gebrek aan geld, hulp en de mogelijkheid elders te gaan. Blijkt echter dat u zelf niet eens over de mogelijkheid heeft nagedacht om te vertrekken en ook nooit het plan heeft gehad om weg te vluchten van bij uw tante. Nochtans zou u al begin 2016 geweten hebben dat uw familie u wilde vermoorden omwille van (beweerde) overstap naar het christendom (CGVS1 p. 12). Pas nadat R. u zou gecontacteerd hebben en bleek dat u met hem en zijn familie zou kunnen vertrekken, zou het plan om Irak te verlaten in u zijn opgekomen. U voegde er nog aan toe dat uw vlucht ‘zomaar’ gebeurde (CGVS3, p. 9 en 10). Uw laconieke houding wijst er nog maar eens op dat geen geloof kan worden gehecht aan, minstens de ernst van, de problemen die u in Irak zou hebben gekend.

Dat u voorts ook door uw stam zou zijn verstoten en vogelvrij werd verklaard  n, ingeval van een terugkeer, nu ook het risico loopt door uw stam te worden gedood (CGVS1, p. 13, CGVS2, p. 12 en CGVS3 p. 12 en 16) alsook uw bewering dat u tot op heden door uw familie wordt gezocht, kan, rekening houdende met voorgaande, dan ook evenmin worden aangenomen.

De waarachtigheid van de beweerde verstoting komt ook gezien onderstaande bijkomend in het gedrang.

In verband met uw verstoting zou een brief zijn opgemaakt door de stam op 25 november 2016. U verklaarde hierbij dat deze brief werd opgemaakt, met de toestemming van uw stiefvader, en dit nadat ze vernamen dat u bekeerd was (CGVS1, p. 10). Hier kunnen echter verschillende bedenkingen worden gemaakt. Zo is het wel heel toevallig dat u door uw stam zou zijn verstoten in dezelfde periode dat R. u zou hebben gebeld met de melding dat u met hem en zijn familie kon meevluchten. De verstotingsbrief werd opgesteld op 25 november 2016 en amper een viertal weken later verliet u Bagdad richting Erbil. Deze timing is opmerkelijk. Immers, u verklaarde zelf dat uw ooms, toen u in februari 2016 naar huis terugkeerde, u met een geweer bedreigden en wilden vermoorden omdat ze dachten dat u toen reeds bekeerd was. Nog volgens uw verklaringen werd de verstotingsbrief mits toestemming van uw oom / stiefvader opgesteld, eenmaal ze wisten dat u bekeerd was. Indien uw ooms er al in februari 2016 van uitgingen dat u reeds bekeerd was en u toen al wilden vermoorden, is het wel opmerkelijk dat ze dan nog tot november 2016 zouden gewacht hebben alvorens hun toestemming te geven aan de stam en te zorgen dat u werd verstoten.

Indien het ten andere zo zou zijn dat ze u in februari 2016 op uw woord geloofden wanneer u hen meedeelde dat u nog niet bekeerd was, kan dan weer niet worden ingezien waarom ze dan in november 2016, op een moment dat u al 9 maanden ondergedoken zat en amper een maand voor uw vertrek uit het land, plots wel hun toestemming zouden gegeven hebben u te verstoten en vogelvrij te verklaren. Uw effectieve bekering / doopsel vond immers pas plaats in Turkije in juni 2018. Dat die brief aldus zou zijn opgesteld net voor uw vertrek is wel opmerkelijk. Dat één exemplaar van de verstotingsbrief – zo zouden er maar drie exemplaren van deze brief zijn opgesteld en verdeeld in de stad – bovendien ook nét in handen van uw tante terecht kwam, en dit ook kort voor uw vertrek én bovendien via uw stiefvader, is ook wel heel toevallig (CGVS1, p. 10 en 12 en CGVS2, p. 12). De brief kwam in de handen van uw tante terecht omdat zij, volgens uw verklaringen althans, de oudste van de familie betreft. Dit terzijde, dat uw oom er niet zou hebben bij stil gestaan dat uw tante, met wie u een heel hechte band had en die reeds in februari 2016 bij u thuis duidelijk te kennen gaf niet akkoord te zijn met uw oom zijn intentie u te doden (zie supra), u mogelijks dan zou inlichten van de beslissing van de stam, is niet aannemelijk. Indien hij effectief wilde dat u zou gedood worden, kan logischerwijs verondersteld worden dat hij toch zou willen vermijden dat u van zijn plannen op de hoogte zou worden gebracht en zou kunnen ontkomen.

Rekening houdende met uw verklaringen dat uw tante, omdat zij de oudste is, de verstotingsbrief in handen kreeg, mag het dan wel ten zeerste verbazen dat u niet blijkt te weten wanneer de stambijeenkomst plaatsvond. U weet enkel dat u de brief op 28 november 2016 van uw tante kreeg (CGVS1, p. 14). Immers, indien uw tante, gezien haar leeftijd, zo belangrijk was dat zij één van de exemplaren van de brief kreeg overhandigd, kan logischerwijs verondersteld worden dat zij ook wel op de hoogte zou geweest zijn van, minstens het plan, om een stammenbijeenkomst te houden. Dat zij u dan hierover niet zou hebben ingelicht en u vervolgens gewoon de brief zou overhandigd hebben, mag dan ook wel verbazen.

Dat u de verstotingsbrief voorlegt, kan hier geen ander licht op werpen. Deze brief werd immers niet voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas waardoor ook aan dit document geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien is het zo dat alle Iraakse documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde hoe dan ook slechts relatief is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is bovendien opmerkelijk dat in de brief eveneens vermeld staat dat werd besloten u te bekeren omwille van drie redenen, i.c. slechte daden, uw bekering en onzedelijke jeugd. Zelf haalde u enkel aan dat u werd verstoten omwille van uw bekering. Over een beschuldiging omwille van 'slechte daden' en 'onzedelijke jeugd' repte u met geen woord (CGVS1, p. 10). Er kan nochtans verwacht worden dat u de duidelijk zou weten wat er in deze brief, die u voorlegt ter staving van uw relaas, vermeldt staat.

Ook uw stelling dat uw familie u in Turkije kwam zoeken en zij er tot op heden verblijven en naar u op zoek zijn, houdt geen steek.

Na uw vlucht zou u door uw broer in Turkije zijn opgespoord waarna hij naar Turkije afreisde. Hier bij verklaarde u dat de persoon die geklikt heeft over uw vlucht naar en verblijf in Turkije, ook diezelfde tante is (CGVS1, p. 13). Het is echter compleet onlogisch dat uw tante voor u zou opkomen en inging tegen uw ooms in februari 2016, u vervolgens voor een klein jaar zou laten onderduiken in haar huis, hiermee een groot risico voor haarzelf nemend – u verklaarde immers zelf dat ze mogelijks zou gedood worden indien u bij haar zou worden ontdekt (CGVS1, p 20) - en vervolgens, wanneer u uiteindelijk in veiligheid bent in een ander land, uw leven in gevaar zou brengen door uw locatie bekend te maken aan uw familie. U verklaarde voorts tot op heden telefonisch contact te hebben met uw tante. Zij vertelde u dat uw broer en neef nog steeds in Turkije zijn om u te zoeken (CGVS3, p. 12). Nochtans verklaarde u dat uw familie op de hoogte is dat u zich in België bevindt (CGVS3, p. 3). Dat zij u tot op heden zouden zoeken in Turkije houdt dan ook verder geen steek. Volledigheidshalve dien hieraan worden toegevoegd dat u verklaarde het eigenlijk zelf niet zeker te zijn wat betreft het achtervolgingsplan van uw broer en uw neef in Turkije (CGVS3, p. 12), wat aantoont dat ook deze vrees verder geen steek houdt.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/ea_s_o_coi_report_iraq_sec_ury_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd.

Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ook uw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Zo tonen uw Iraakse identiteitskaart en Iraaks nationaliteitsbewijs louter uw persoonsgegevens doch deze staan in voorgaande niet ter discussie. De kopie van de Iraakse identiteitskaart van een meisje voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas. Wie deze persoon is en wat haar eventuele band met u is, kan uit dit document niet worden afgeleid. Dat het hier aldus om een kopie van de identiteitskaart van uw verloofde zou gaan, is geenszins aangetoond. De overlijdensakte (+ registratie) van uw vaders overlijden kan hoogstens aantonen dat uw vader overleden is. Geen van deze stukken spreekt zich echter uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

De coverfoto van het stadsmagazine van Lommel van oktober 2019, waarop u te zien bent met een fototoestel in uw hand en als fotograaf wordt voorgesteld, kan voorts hoogstens aantonen dat u in Lommel woonachtig bent en zich met fotografie bezighoudt, niets meer en niets minder. Dat u op de cover van het magazine wordt voorgesteld als M. kan evenmin voorgaande omvormen. Dat u deze naam mogelijk gebruikt, wordt op zich niet betwist. Dat dit de christennaam zou zijn die u in 2015 kreeg van R. zijn moeder, oprecht geïnteresseerd raakte in het christendom en u uiteindelijk bekeerde én tot op heden omwille van uw geloof risico loopt door uw stam en familie te worden gedood in Irak, blijkt hieruit geenszins.

Wat het Turkse document aangaande uw bijbelstudies betreft, dient allereerst te worden gewezen op het feit dat het emailadres vermeldt op het document, [i.c. samsunkilisesi@gmail.com](mailto:i.c.samsunkilisesi@gmail.com), niet hetzelfde is als het emailadres weergegeven op de site van de kerk zelf, [i.c. bigli@samsunkilisesi.com](mailto:i.c.bigli@samsunkilisesi.com) (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien bevat het door u voorgelegde documenten verschillende taalfouten. Zo staat er 'protestan church', in plaats van 'protestant church', 'holly' in plaats van 'holy' en 'babtist' in plaats van 'baptist' vermeldt. Deze bevindingen doen dan ook vragen rijzen bij de authenticiteit van het voorgelegde document. Deze vaststellingen terzijde, dat u bijbelstudies volgde in Turkije alsook in België naar de kerk blijkt te gaan, zoals staat weergegeven in het attest van de Arabische kerk, wordt op zich niet betwist. Immers, er werd reeds geoordeeld dat u wel degelijk over enige kennis blijkt te beschikken die u mogelijk via studie heeft verworven. Echter, dat u vanuit een ware interesse in het christendom u oprecht heeft bekeerd tot het protestantisme kan uit deze stukken niet worden opgemaakt. Hetzelfde kan ook worden opgemerkt voor wat betreft de voorgelegde doopakte waaruit hoogstens kan worden afgeleid dat u gedoopt werd in Turkije, niets meer en niets minder.

Dat u ook hiertoe besliste vanuit een oprechte overtuiging kan evenmin uit dit document worden afgeleid. Deze stukken spreken zich voorts ook op geen enkele manier uit over de problemen die u in Irak zou hebben gekend en stelt nog te zullen kennen ingeval van een terugkeer naar uw land van herkomst.

De foto's die u voorts neerlegde voegen evenmin iets wezenlijks toe aan uw relaas. De foto's waarop u te zien bent in de zee, en waarvan u stelt dat dit foto's van uw doopsel betreffen, laten niet toe af te leiden waar en wanneer deze werden genomen noch wat de precieze omstandigheden zijn die op de foto's te zien zijn. Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat het hier foto's van uw doopsel betreft, deze spreken zich niet uit over de oprechtheid van uw beslissing u te laten dopen noch tonen deze aan dat u, zoals u beweert, door uw familie en stam zal worden gedood.

De overige foto's, waarvan u beweert dat het foto's van R., van een bezoek in Erbil en van uw oom/stiefvader betreffen, wijzigen ook niets aan bovenstaande. Dat het hier vooreerst effectief foto's van R. en van uw oom / stiefvader betreffen, blijkt niet uit de foto's. Wie deze personen zijn, in welke verhouding ze tot u staan, alsook wat hun religie is, kan op geen enkele manier worden afgeleid. Wanneer de foto's in Erbil voorts genomen werden, kan evenmin worden afgeleid, ook al wordt op zich niet betwist dat u (ooit) in Erbil was. Hoe dan ook, uit deze foto's kan weerom op geen enkele manier worden afgeleid dat u, zoals u verklaarde, in 2015 in Erbil de christelijke R. leerde kennen en, volgend op uw contact met hem, volledig overtuigd raakte van het christendom, besloot u te bekeren en bijgevolg thans risico loopt te worden vermoord in Irak. Aangaande de foto's van uw oom / stiefvader kan tot slot nog worden opgemerkt dat uit deze foto's ook geenszins blijkt dat hij u wil doden omdat u zou zijn bekeerd.

De verzen uit de Koran zijn voorts loutere informatieve teksten over de inhoud van de Koran en hebben dan ook geen enkel uitstaans met uw relaas.

Het visitekaartje van een priester in Turkije spreekt zich evenmin uit over uw oprechte bekering noch de problemen die u met uw familie zou gehad hebben en voegt dan ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 07/10/2019, 17/01/2020 en 04/03/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u respectievelijk ter kennis gebracht op 16/10/2019 en 08/04/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van bovenstaande notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel , 48/3,48/4 , 48/7 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ;

Schending van artikel 3 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocolen Nrs. 1,4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève ;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting inzake de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat volgende elementen niet worden betwist door verweerder:

“- verzoekende partij is van Iraakse staatsburger, Sjiïet van geboorte doch zonder bepaalde strekking opgegroeid , in Bagdad geboren .

- zij was niet bepaald religieus en volgde nog slechts nauwelijks een reeks van de moslim vereisten toen zij in aanraking kwam met een Christen, een ontmoeting die haar in de heel bepaalde context van Irak anno 2015 haar ernstig raakte en de aanleiding was tot haar bezinning en haar uiteindelijke bekering tot het christendom en het protestantisme.

- De uiteindelijke bekering van de verzoekende partij , die alleszins de raisonnement Islam heeft verworpen en een uitgebreid kennis heeft van het Christendom

- Zij verbleef in Irak tot haar vertrek naar België”.

Verzoeker ontwikkelt het middel verder als volgt:

“Dat vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS in casu een redenering volgt die totaal mank gaat en derhalve niet sluitend is.

Het CGVS betwist in fine niet dat de verzoekende partij effectief zou zijn bekeerd tot het christendom in Turkije waar zij inderdaad gedoopt werd, doch wel de gelegenheid dat die bekering op een “oprechte overtuiging” zou steunen; cfr p.3

Dat de eerste vraag die oprijst dan ook degelijk is of de mensen die de verzoekende partij in Irak vreest, haar familie, de sheik en Daesh, degelijk , op grond van die beschouwing, een verschil in behandeling zullen invoeren, en /of deze mensen naar de oprechtheid van de bekering al dan niet gaan denken....

Dat het antwoord prima facie negatief luidt.

In Irak volstaat het dat de verzoekende partij die als Moslim geboren en opgevoeden is, haar geloof verloochend heeft en zich thans helemaal niet meer als een moslim gedraagt.

Dat de verzoekende partij zich voor haar bekering slechts heel weinig praktiseerde in die zin dat zij weinig naar de moskee ging, geen 5 keer per dag bad en probleemloos alcohol dronk .

Dat zij reeds hierom in de problemen geraakt in Irak.

Dat zij echter met haar bekering een stap te ver is gegaan waarmee zij een heel duidelijke grens heeft overgeschreden.

Dat een moslim inderdaad zijn geloof niet mag verloochenen en dat zulke daad niet alleen een zonde is maar ook een misdaad die als dusdanig strafbaar is.

Dat de sjiïtische Irakese gemeenschap bijzonder strak is ten opzichte van leden uit hun gemeenschap die hun geloof verloochenen, zelfs indien zij andere religies kunnen dulden, voor zover dit geen verloochening inhoudt.

Dat het CGVS hiermee helemaal geen rekening houdt : het CGVS focust enkel op de al dan niet oprechtheid van de bekering, die soswieso, toch is tussengekomen;

Dal verder dient te worden vastgesteld dat de kronkelige redenering van het CGVS in casu geenszins kan overtuigen en zelfs afgebroken wordt door de informatie die de verzoekende partij voorlegt.

Het CGVS stelt dat anno 2015 het niet mogelijk was om naar Erbil te reizen zodat aan de ontmoeting met de Christen kapper .in twijfel getrokken wordt.

Dat uit de navolgende informatie echter duidelijk blijkt dat zelfs indien de weg inderdaad langer was dan gebruikelijk en de rit niet zonder gevaar was, niettemin duizenden vrachtwagens de weg namen en dat Erbil in die periode in Irak een aantrekkingspunt was : the place to be..

Dat een heel jongeman die naar iets anders streefde dan oorlog en religie die weg nam is derhalve helemaal geen uitzonderlijk gedrag dat naar de ongeloofwaardigheid van het relaas zou wijzen. De verzoekende partij laat hierbij opmerken dat het in Bagdad ook niet veilig was en dat zij haar leven beu was : zij heeft heel haar teener jaren in oorlogsperiode doorgebracht en heeft concreet van niets kunnen genieten...

Dat over Erbil in Irak als over Dubai in Europa gesproken werd : een wonder, een “Place to be”.

Dat de reis mogelijks gevaarlijk kon zijn , langer duurde en door checkpoints onderbroken werd was voor haar geen voldoende hinder om in Bagdad te blijven daar waar iets anders te beleven was enkele kilometers verder... De aanwezigheid van checkpoints werd door haar niet zozeer als een hinder aanzien, doch wel als een garantie : zijzelf was regelmatig en had niets te vrezen in geval van controle. Dat ook de duur van de reis via de dorpen heel fel varieerde , zoals de navolgende informatie het ook aantoonst.”.

Verzoeker haalt algemene informatie aan omtrent de route tussen Erbil en Bagdad en merkt op “*dat de twee informatie ook fel uiteenlopende informaties geven nopens de duur van de reis die varieert tussen 12, 15 en 48 uren*”.

Hij haalt tevens een artikel aan waaruit blijkt dat Erbil een economisch aantrekkingspunt is en stelt hieromtrent het volgende:

“Dat dit artikel niet alleen aantoonst dat men in Erbil voor enkele uren of dagen aan de oorlog kon ontsnappen doch ook dat er inderdaad in die periode een aanzienlijke Christen gemeenschap ter plaatse aanwezig was, een gemeenschap die klaarduidelijk heel openlijk zijn geloof praktiseerde....

Dat ook uit de woorden van de bisschop kan worden afgeleid dat de christelijke gemeenschap zich met de moslim bevolking heel solidair voelde ten aanzien van de bedreigingen van Daesh. Een solidariteit die de verzoekende partij eveneens aangevoeld heeft bij haar kapper die haar bekommernis en solidariteit tov de moslim gemeenschap betuigde.

De verzoekende partij werd getroffen door de liefdadigheid , de solidariteit en tederheid die van de Christen gemeenschap in Erbil uitstraalde ; eigenschappen die in casu in de gegeven context van Irak in die periode, uitermate fel contrasteerde met de religieuze spanningen tussen Sjiïten en sunnieten en met de gruwelijkheden van Daesh... De periode was eerder uitzonderlijk. De verzoekende partij voelde een afkeer voor de islamitische wereld die zij al dan niet bewust als schuldig voor de oorlogssituatie stelde;

Een man , - haar kapper-, die zijn geloof praktiseerde en het voorbeeld gaf van de mogelijkheid in vrede te leven, met bekommernis voor iedere medemens was aantrekkelijk voor de verzoekende partij die hiervoor meteen belangstelling betoonde.

Het CGGVS houdt helemaal geen rekening met de kontekst van Irak in die periode en de zucht naar “iets” anders als alternatief aan de oorlog,; de spanningen.

Dat deze vastellingen reeds de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt.

Dat het CGVS geen voldoende diepgaand onderzoek gevoerd heeft.”.

Verder betoogt verzoeker als volgt:

“De beslissing van het CGVS is niet ernstig en houdt geen rekening met de context ter plaatse en met het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij, een jonge man die de oorlog en de spanningen beu was en die het gevoel had dat de onheil aan de Islam te wijten was...

Verzoekende partij vreest in Irak te worden gedood of slachtoffer te worden van het geweld en van de religieuze spanningen in Irak , omwille van de hoger vermelde redenen die niet met de nodige zorg onderzocht werden.

Dat zij daarnaast eveneens vreest meoillijkheden te moeten ondervinden wegens het feit dat zij binnen haar clan en familie niet meer zal worden aangenomen vermits zij haar geloof verloogend heeft, HETGEEN NIET KAN WORDEN AANGENOMEN EN OOK STRAFBAAR IS;

Dat dit aspect evenmin grondig onderzocht werd:

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Dat echter alle door verzoekende partij voorgelegde documenten, bewijzen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en verwijst hij naar algemene landeninformatie aangaande de veiligheidssituatie in Irak.

Verzoeker meent dat het gebrek aan evaluatie van de veiligheidssituatie ten aanzien van zijn bijzonder profiel volstaat om de beslissing te vernietigen.

Verder haalt verzoeker een reisadvies van de Nederlandse overheid aan, alsook algemene informatie aangaande de opkomst van IS in Irak en aangaande de gevolgen van de coronacrisis op vlak van veiligheid en protesten.

2.2. Bij aanvullende nota van 23 december 2020 brengt verweerder een update van de veiligheidssituatie in Bagdad ter kennis die gebaseerd is op volgende documenten (middels URL's):

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq

van mei 2019;

- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020.

2.3. Verzoeker brengt middels een aanvullende nota, ingekomen op de Raad op 4 januari 2021, landeninformatie ter kennis inzake de toestand van atheïsten in Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad (in het bijzonder in het kader van protesten en de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten), de impact van de sanitaire situatie ten gevolge van Covid-19 en de neveneffecten van de coronacrisis.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

7. In zijn verzoekschrift herneemt verzoeker zijn vluchtrelaas en benadrukt hij de waarachtigheid van zijn problemen omwille van zijn bekering naar het christendom.

De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bekering tot het christendom. De elementen van deze motivering zijn de volgende:

- uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat heen en weer reizen tussen Bagdad en Erbil in 2015, onder de oorlogswoede van IS, niet zo vanzelfsprekend was, zodat niet kan worden ingezien dat verzoeker er in 2015 tweemaal in geslaagd is illegaal van Bagdad naar Erbil te gaan en verscheidene controleposten te passeren zonder enige problemen en hij dit tevens "heel normale" reisjes vond;

- gezien R. zelf in Erbil belandde nadat hij zijn stad Mosul als christen uit vrees voor zijn leven moest ontvluchten naar aanleiding van de inval van IS, is niet aannemelijk dat R. tijdens verzoekers

kappersbezoek openlijk zou beginnen praten over zijn religie tegen verzoeker, maar kan logischerwijs worden verwacht dat hij heel voorzichtig zou zijn en niet zomaar direct een gevoelig onderwerp als religie zou aanhalen ten opzichte van verzoeker, een onbekende Arabische man;

- uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij daadwerkelijk grondig en veelvuldig onderzoek zou gedaan hebben naar het christendom sinds zijn eerste contact met R. in 2015;
- er kan niet worden ingezien dat verzoeker, iemand die voorheen niet met religieuze zaken bezig was, direct na zijn kennismaking met R. wist dat het christendom de juiste religie voor hem was, en dit zonder zich te verdiepen in andere religies;
- verzoeker duidt het verschil tussen de islam en het christendom aan de hand van wat hij wel of niet mag eten en drinken en brengt geen diepgaandere elementen aan;
- verzoekers beslissing zich tot het protestantisme te beoordelen blijkt niet ingegeven vanuit een diepgaande overtuiging en weldoordachte keuze, maar lijkt ingegeven door een tweevoudig toeval;
- verzoeker kent de basisprincipes van het protestantisme niet en blijft algemeen over de betekenis van het protestantisme;
- verzoeker kan niet (eenduidig) aangeven sinds wanneer hij christen is;
- verzoekers kennis omtrent het christendom, die hij mogelijks heeft verzameld via studie of derden, weegt niet op tegen voormelde opmerkelijke en pertinente bevindingen en kan geenszins de appreciatie dat geen geloof kan worden gehecht aan, minstens de oprechtheid van, verzoekers bekering omvormen.

8. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar algemene landeninformatie, waaruit blijkt dat Erbil een aantrekkingspunt was, dat niettemin de weg langer dan gebruikelijk was en de rit niet zonder gevaar was duizenden vrachtwagens de weg naar Erbil namen, en dat de duur van de reis via de dorpen heel fel varieerde. De Raad betwist niet dat men in 2015 nog tussen Bagdad en Erbil kon reizen. Er kan echter niet worden ingezien dat verzoeker deze gevaarlijke weg, zoals ook blijkt uit de door hem aangehaalde informatie, meermaals op en af reisde louter om een plezierreisje te maken en om alcohol te kunnen drinken in Erbil.

9. Verzoeker stelt in het verzoekschrift vast dat verweerder niet betwist dat hij effectief bekeerd zou zijn tot het christendom in Turkije, maar louter dat zijn bekering op een “*oprechte overtuiging*” zou steunen. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt nochtans dat verweerder – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – geen geloof hecht aan verzoekers bekering tot het christendom.

Waar verzoeker betoogt dat zijn vervolgers geen rekening houden met de oprechtheid van zijn bekering en dat volstaat dat hij zijn geloof verloochend heeft en zich thans niet meer als een moslim gedraagt, stelt de Raad vast dat verzoeker de Islam ook voor zijn vermeende bekering in 2015 verloochende. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker voor 2015 niet met religieuze zaken bezig was, zich zelfs afzette van de islam en de religieuze praktijken binnen zijn gezin, en alcohol consumeerde. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij toen omwille hiervan een geponde vrees voor vervolging koesterde.

In de aanvullende nota, ingekomen op de Raad op 4 januari 2021, verwijst verzoeker naar landeninformatie die de toestand van atheïsten in Irak beschrijft. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Immers blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat verzoeker zich in het verleden reeds afzette tegen de Islam en omwille hiervan geen problemen kende, alsook dat zijn vermeende bekering tot het christendom niet aannemelijk is.

10. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete betwisting voert inzake de motiveringen in de bestreden beslissing aangaande de ongelooftwaardigheid van verzoekers problemen in Irak. Deze motivering bestaat uit volgende elementen:

- er wordt geen geloof gehecht aan het beweerde strenge, strikt religieuze en conservatieve karakter van verzoekers familie;
- verzoeker liet vrijwillig weten aan zijn moeder dat hij gedoopt is in Turkije en bracht zijn familie op de hoogte van zijn verblijf in België, dit terwijl hij net uit vrees voor hen wegluchtte uit Irak;
- verzoeker dook onder bij zijn tante terwijl verondersteld kan worden dat hij een minder evidente schuilplaats zou kiezen;
- verzoeker licht niet aannemelijk toe waarom hij Irak niet vroeger verliet maar besloot nog 10 maanden onder te duiken;

- het is niet aannemelijk dat verzoeker door zijn stam zou zijn verstoten en vogelvrij werd verklaard, noch dat hij tot op heden door zijn familie wordt gezocht.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Irak.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze ook blijkt uit de update van verweerder ingevolge de aanvullende nota van 23 december 2020, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota aangehaalde informatie toont immers niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief of verouderd is, noch dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De aangehaalde artikelen schrijven over (doelgericht) geweld in het kader van protesten, de machtsstrijd tussen Iran en de Verenigde Staten en de aanwezigheid van IS in Irak. Bovendien verwijzen enkele van de in het verzoekschrift aangehaalde artikelen naar protesten in Basra en (doelgerichte) lucht- en grondaanvallen door Turkije in Noord-Irak, terwijl verzoeker afkomstig is uit Bagdad en de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar aldus aan de orde is. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad.

Verder is het in het verzoekschrift en de aanvullende nota geciteerde reisadvies gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit heeft en van deze regio afkomstig is. Het Nederlands reisadvies betreffende Irak waarnaar verzoeker verwijst, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming, gezien een reisadvies niet slaat op verzoeker zijn concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Voorts volstaat de loutere verwijzing in het verzoekschrift en de aanvullende nota naar algemene landeninformatie over de gevolgen van de corona-pandemie en het gezondheidssysteem niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat hij een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zouden vormen.

Tot slot maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS